

Abstrakt

Předkládaná diplomová práce „Nařízení Brusel I a jiné procesní předpisy evropského mezinárodního práva soukromého“ se zaměřuje na rozbor problematiky, kterou naznačuje její název.

Evropská procesní právní úprava mezinárodního práva soukromého naznačila v posledních přibližně patnácti letech poměrně výrazných změn. Vzhledem k uplatňování principů volného pohybu osob, kapitálu, zboží a služeb, jednoho ze základních kamenů, na kterém je postaven jednotný trh a celá Evropská unie, se rozvíjí i potřeba co nejsnazšího uplatňování práva přes hranice členských států. To se v procesní oblasti děje především prostřednictvím přijímání nástrojů sekundárního práva Evropské unie, a to nařízení. Nejvýznamnějším a nejpoužívanějším procesním předpisem evropského mezinárodního práva soukromého bylo donedávna nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000, o soudní příslušnosti a uznání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních, které bylo od 10. ledna 2015 nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Předmětem předložené práce je zkoumání procesních předpisů evropského mezinárodního práva soukromého se zaměřením zejména na Nařízení Brusel I a zásadní změny zavedené novým nařízením. Jedná se především o zrušení doložky vykonatelnosti (*exequatur*), posílení prorogačních dohod a jejich úprava ve vztahu k litispendenci, upravení litispendence ve vztahu ke třetím státům, úprava předběžných opatření a vymezení hranice pro rozhodčí řízení.

Dále se práce zabývá jinými procesními předpisy evropského mezinárodního práva soukromého, a to nejpodstatnějšími nařízením. Změny provedené v Nařízení Brusel I bis do určité míry ovlivňují i tyto jiné procesní předpisy evropského mezinárodního práva soukromého.